

μελοδραματικούς θιάσους, Έλληνικούς δραματικούς, ίσως δὲ καὶ ὀρχήστρα Βάγνερ.

— Εἰς τὸ θέατρον Κυβέλης προετοιμάζονται : «Τὸ ζευγάρι», Ξενοπούλου. — «Οἱ ἄγγελοι», Π. Νιρβάνα. — «Ὁ Βραζιλιανός», Πετροκοζκίνου καὶ Ζουροῦ. — Βιατσο, «Τὸ τέλος τοῦ ἔρωτος». — Στρίμπεργ, «Δὲν παίζουν μετ' τῇ φωτιά». — Έννεκέν καὶ Μπατέ, «Μιά ἐρωτικὴ νύχτα».

Τὸ Ἐθνικὸν θέατρον. — Ὁ Κατσωνάκης. — Μπρίτζ καὶ θέατρον. — Ἐν ὥρατον ὄνειρον — Ὁράνζη, Φιέζολε, Στρακοῦσαι. — Στάδιον καὶ θέατρον Ἡρώδου. — Ζητεῖται Μαϊκήρας. — Μέγαρον ἀπομάχων.

Ἀνεκινήθη καὶ πάλιν τὸ ζήτημα τοῦ Ἐθν. θεάτρου. Ὁ κ. Πρωθυπουργός, αἰσιόδοξος πάντοτε, εἶπεν ἐν Λουτρακίῳ τὰς διατριβάς ἡ μῖλλον τὰ λουτρά ποιούμενος, ὅτι θὰ φροντίσῃ περὶ ἰδρύσεως Ἐθνικοῦ θεάτρου.

Γνωρίζοντες τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα τῶν Ἀθηνῶν, δυσπίστως ἔχομεν πρὸς ὅλους τοὺς εὐγενεῖς πόθους περὶ ἀναγεννήσεως τοῦ Ἐθν. θεάτρου. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἔγινε πολλὸς λόγος εἰς τὰς... στήλας τῶν ἐφημερίδων, θὰ θίξωμεν σημεῖα τινα καίρια, ὅπως ἔλεγον εἰς τὴν κατὰ τὸν κ. Βενιζέλον «προγοινώληκτον» ἐποχήν.

Εἰς τὴν κόγχην τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου εἰς μικρὸς τὸ ἀνάστημα ἀλλὰ μεγάλος τὰς ἰδέας ἀνέπετασε τὴν σημαίαν τῆς ἀναβιώσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ θεάτρου, διότι αὐτὸ σημαίνει ἡ κακῶς ἄλλως διατυπωμένη ὡς «Ἰδρυσις» Ἐθνικοῦ θεάτρου εἰδησις. Καὶ ἡ ἐπ' αἰσίους οἰωνοῖς θεμελιωθείσα «Νέα σκηνή», κατέληξεν εἰς τοὺς «Κοραλίας καὶ Σία» καὶ τὰ «Παναθηναία»...

Ἐλειτούργησε τὸ Βασιλικὸν θέατρον. Βλάχος Οἰκονόμου, Δαμβέργης — ἔξυπνοι ἄνθρωποι — ἐπέρασαν. Καὶ τὸ Βασιλικὸν Θέατρον, με ὅλον τὸ ἔξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως, ἐκλείσσε. Ἡ νόσος του ; Μαλακός.

Τώρα ; Θὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὰς ἀποπείρας τοῦ μακαρίτου Ἀντωνιάδου ὅστις Ἐθν. θέατρον ὑπελάμβανεν ἔργα ὡς ὁ «Κατσωνάκης» καὶ ἡ «Μπουμπουλίνα» ;

Ἡ Κυβέρνησις ἂν σκεπτεται σοβαρῶς, πρέπει ἀπαραιτήτως ; 1. Νὰ ψηφίσῃ σεβαστὸν ποσόν. Μόνον διὰ τοῦ χρήματος α) τοὺς κρατίστους ἡθοποιοὺς θὰ ἐλκύσῃ β) δραματικὴ σχολή, ἥτις νὰ χρησιμεύτῃ ὡς φυτῶνιον νέων ὑποκριτῶν, θὰ ἰδρῇ καὶ γ) αἱ παραστάσεις καλλιτεχνικῶς, ὑπὸ ἔκποιν σκηνογραφίων καὶ ἀμφιέσεων, θὰ διεξάγονται. 2) Νὰ εὔρῃ τὸν κατὰλληλον διευθυντὴν. Ἀδιάρκον ἂν δὲν εἶνε γνωστὸς εἰς τὰ παρασκήνια καὶ τοὺς αὐλικούς ἡ ὑπουργικοὺς προθαλάμους, Ὁ Διευθυντὴς πρέπει νὰ γνωρίζῃ ἀπὸ τέχνην θεατρικὴν, νὰ εἶνε δραστήριος, καὶ νὰ μὴ εἶνε δραματικὸς συγγραφεὺς — ἐκτός ἂν, ὅπερ καὶ τὸ προτιμότερον, καταρτισθῇ ἐπιτροπὴ μετ' ἑνα διευθυντὴν

— Ὁ θιάσος τῆς κ. Κυβέλης ἀναχωρεῖ τὴν 26 Ὀκτωβρίου διὰ τὴν χειμερινὴν περιοδείαν εἰς Κέρκυραν, Πάτρας καὶ κατόπιν εἰς Καίρον, Κύπρον καὶ Θεσσαλονίκην. Ὁ θιάσος τῆς Κοτοπούλῃ θὰ ἀπέλθῃ ἐντὸς τοῦ Ὀκτωβρίου εἰς Ρουμανίαν καὶ Ρωσίαν.

τῆς σκηνῆς, ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῆς διατελοῦντα. 3) Νὰ μετακληθῇ Γάλλος σκηνοθέτης ὡς ὀργανωτὴς. 4) Νὰ προκηρυχθῇ διαγωνισμὸς μετ' ἐπαιθλον πρὸς συγγραφὴν δραματικῶν ἔργων. 5) Ὡς ἔθν. θέατρον νὰ χρησιμοποιηθῇ τὸ Βασιλικόν.

Οὕτω μόνον ἀποκτώντες δύο θιάσους, ἓνα δραματικὸν καὶ ἓνα μελοδραματικόν, θὰ ἀποκτήσωμεν θέατρον ἄξιον τοῦ ὀνόματος, ἡθοπλαστικόν, ἔθνικόν. Καὶ οὕτω μόνον τὸ «νοήμον» κοινὸν θὰ τὸ ἀγάπῃ, ἐνῷ σήμερον κατήντησε τὸ θέατρον μέσον ἐπιδείξεως διὰ νὰ ρεζλαμαρίζωνται οἱ γνωστοὶ κάθε «πρεμιέρας» θαμῶνες καὶ τότε θὰ θυσιάξῃ τὸν χειμῶνα ὁ καλὸς κόσμος τὸ μπρίτζ χάριν τοῦ θεάτρου, καὶ τότε θὰ ἐλαττωθῶν τὰ θερινὰ θεάματα κουτσοθιάσων καὶ κουτσοέργων, τὰ ὅποια ἀπεργάζονται τὴν ἀποκτίνωσιν τῆς Τέχνης.

Λύο ὑπαίθρια θεάτρα σήμερον, τῆς Ὁράνζης, ἐν Γαλλίᾳ, τοῦ Φιέζολε, ἐν Ἰταλίᾳ, τροφοδοτοῦνται ἀπὸ Ἑλληνικὰ ἀρχαῖα ἔργα. Ὁ Οἰδίου Τύραννος, ἡ Ἀντιγόνη ἐθροῖσμβευσαν εἰς τὴν κομῶπολιν τῆς νοτίου Γαλλίας, τὴν Ὁράνζην. Εἰς δὲ τὸ Φιέζολε ἐδόθη σειρὰ Ἑλληνικῶν τραγωδιῶν κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Ρομανόλι. Ἦδη ἀγγέλλεται ὅτι καὶ τὸ ὑπαίθριον θέατρον τῶν Συρακοῦσων, ἀριθμοῦν βίον 25 αἰώνων, θὰ διατεθῇ καὶ θὰ διευθετηθῇ πρὸς διδασκαλίαν τῶν Αἰσχυλείων ἔργων.

Καὶ σκέπτομαι : Δὲν εἶνε καιρὸς νὰ ἀναμαρμαρῶθῃ τὸ θέατρον Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, τώρα ποῦ κατέστη μόδα ἡ παράστασις τῶν ἀρχαίων ἔργων ἐντὸς αὐτῶν τῶν ῥεπιτίων τῶν ἀρχαίων θεάτρων ; Ἄν τὸ θέατρον τῆς Ἐπιδάουρου — τὸ μεγαλείτερον καὶ ἀρτιώτερον τῶν σωζομένων — εἶνε λόγῳ συγκοινωνίας δύσκολον νὰ χρησιμοποιηθῇ (διὰ τοὺς ξένους θὰ ἦτο εὐκολώτατον) ὑπὸ τὴν σιαν τῆς Ἀκροπόλεως ὑπάρχον δύο ἀχρησιμοποίητα. Ἐὰν δὲν εὐρεθῇ νέος Ἀβέροφ διὰ μίαν τοιαύτην ὑπέροχον ἀναμαρμαρῶσιν, ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἐταιρεία δὲν ἀναλαμβάνει τὸ ἔργον ἐπικουρίᾳ τῆς τε Κυβερνήσεως καὶ τοῦ δήμου Ἀθηναίων ; Οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες θὰ εἶχον τὸ ἰσορροπὸν ἀντίκρυσμα. Μετ' οὖν σωματικούς ἀγῶνας συγχρόνως καὶ οἱ πνευματικοί. Στάδιον Παναθηναϊκὸν καὶ θέατρον Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ. Οἱ ἀγῶνες τῶν ἀρχαίων συνεδύαζον ἐν ἀμίλλῃ τὴν ἀλκὴν καὶ τὴν ψυχαγωγίαν. Ἄς τοὺς μιμηθῶμεν.

Οἱ τραυματῖαι τοῦ πολέμου, οἱ τελείως ἀνίκανοι νὰ ἐργασθῶν τί θὰ γείνουν ; Θὰ ἐπαιτήσων ; Συνέστη, πρὸ μηνῶν ἐπιτροπὴ νὰ μεριμνήσῃ. Ἐσταμάτησε διότι ὑπῆρξαν τινὲς ἀπαισιόδοξοι ὡς πρὸς τὸ οἰκονομικὸν μέρος τοῦ ἔργου. Εὐτυχῶς ἡ Βασιλομήτωρ Ὀλγα ἐσέκθη καὶ αὐτὴ τὴν ἰδρυσιν ἐνὸς Μεγάρου Ἀπομάχων. Εἶνε ζήτημα τιμῆς διὰ τὴν Ἀθηναϊκὴν κοινωσίαν ἡ ταχίστη ἐνίτχυσις πρὸς ἀνίδρυσιν ἐνὸς τοιούτου «Ἀσύλου ἡρώων».

ΔΑΦΝΙΣ